

ПЕРЕДМОВА

— Що коїться?..

— Погляньте!..

— У книжці — помилка!!!

— Як так можна?! У САМОМУ заголовку!!! — редактори схопилися за голову, мовники — за ручки із червоною пастою й гайда, за звичкою, виправляти.

Зупиніться! Не поспішайте! Це вже залежить від того, з якого боку поглянути на ситуацію!)))

Ну ж бо, спочатку познайомимось!

Мене звать Олеся Лужецька. Я — авторка цієї книжки. Я — за чистоту рідної пісенної мови. Колись хотіла бути вчителькою української мови й літератури. Не вдалося. І тепер я знаю чому: щоби я написала для вас оцю та багато інших книжок, вигадала безліч цікавих історій і повідала немало таємниць, що заховані в мені й очікують слухного часу.

Так-от!

За українським правописом «На добраніч» — як побажання «На добру ніч!» — пишеться окремо.

Та коли ви вирушаєте до Країни нічних історій, подорожуєте разом із її героями, і НаДобраніч — це назва цієї країни, — тоді вона пишеться разом.

Головне — не переплутайте. Раптом ви захочете написати твір-відгук за цією книжкою або критичну стат-

ЗАМІСТЬ ВСТУПУ

— Мамо, що таке «НаДобраніч»?

— НаДобраніч — це країна кирпатих носиків та рожевих щічок, рівного легкого дихання та важких втомлених повік, оксамитових війок та напівроззявлених усміхнених ротиків.

НаДобраніч — це країна-подорожник.

— Тобто країна, яка постійно подорожує світами? Дихає Сонцем і Дощем, збирає квіти й зелені листочки, як ті, що бабуся прикладала до моєї ранки влітку?

— Саме так. НаДобраніч — це країна, яка мандрує найпотаємнішими закутками нашої свідомості. Вона відтворює картини нашої радості й щастя, хвилювань і страхів, ненависті й любові.

НаДобраніч — це країна, яка завжди в русі. Можливо, для когось вона зелена. А до іншого приходять у вигляді рожевої хмаринки. Одному приносить різнокольорові барви, іншому — чорне, у зоряних дірках покривало-небо.

Найстаршим у цій країні є Дідусь Сон — Головний Хранитель Снів. Він так багато всього бачив за своє життя, що почав складати побачене у великі небесні стоси. Усі вони розміщені по порядку на масивних, але невагомих поличках. Це як бібліотека снів. Називається вона Фабрика Нічних Історій — скорочено Фабрика Нічторій. Стоси на Фабриці — різнокольорові:

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

червоні, зелені, жовті, сірі. Кожен колір відповідає кольору людської емоції. Наприклад, коли Дідусь хотів посміятися досхочу, то йшов у жовтенький ряд. Жовтий, як промінчик Сонечка, спочатку зазирає у вічі, потім тихенько пробирається всередину й лагідно чухав йому боки та животик. Від цього ставало тепло й смішно, а Пам'ять виводила веселі цікаві історії.

Історії на стосики розкладали маленькі сонхрики (далі ви з ними познайомитеся ближче). Вони найкращі помічники Дідуся Сна. Він їх дуже любить. Інколи, щоправда, Дідусь дає перцю малим, бо ті плутають місцями історії і кладуть їх до неправильних купок...

— Коли ж приходить країна НаДобраніч?! Я теж хочу її побачити.

— У час, коли Сонце сідає за горизонт, Травичка горнеться до землі, створюючи для когось затишне простираadlo, у вікнах будинків згасає світло, і країна НаДобраніч вирушає в дорогу. Ступає вона тихо й непомітно. Навіть не ступає, а стелиться. Огортає землю легкими сутінками, непомітно проникає в нашу свідомість — настає час Дідуся Сна.

На добраніч.

Тс-с-с-!

ЧИМЧИКУН

В одному затишному домі жив Чимчикун. Коли ставало темно і приходила Ніч...

Ой, зовсім забула. Ви ж не знаєте, хто це такий? Приготуйтеся, зараз усе розповім.

Чимчикун — це хлопчик, якому 9 земних років і 900 космічних. Середній на зріст. Худорлявий. Його зеленувато-русьяве волосся неслухняно стовбурчилося догори, ніби побачило щось чудернацьке й завмерло від здивування. Бриті скроні відкривали візерунки рослинної орнаментики, що йшли від середини обличчя й покривали всю голову. Великі допитливі очі кольору морської хвилі не пропускали жодної події, і навіть її найдрібнішої деталі. Про ніс не скажеш: «Він пхав його скрізь», ні. Гордовитий кирпатик сидів на своєму місці, був достатньо знаттєлюбний і в міру стриманий. Гарні повні губи, здавалося, посміхалися навіть тоді, коли говорили про щось серйозне. Якби я малювала портрет Чимчикуна, додала б до його образу широке чоло, дещо видовжений овал обличчя, який завершувався зрізаним підборіддям із ямочкою посередині.

Чимчикун — найкращий помічник Дідуса Сна. Дарма що він маленька, я б навіть сказала, крихітна істота. Насправді, він робить **ВЕЛИКЕ ДІЛО!** Чимчикун — ловець і хранитель снів. Таких, як він, дуже багато. Скорочено вони називають себе сонхриками. Живуть у нас на подушках. Головне їхнє завдання —

ловити історії, які народжуються в нашій голові й уночі звідти вилітають. Історії — це прожиті нами миттєвості.

Уявіть собі: ви лягаєте спати, вовтузитесь і вмощуєтесь в очікуванні сну. Усе зрозуміло! Це вас турбують ваші історії: вони вже зібралися й готові відлетіти геть, а ви все ніяк не можете поринути у країну НаДобраніч. Знаєте, чому?

Це забарився ваш сонхрик — хранитель снів. Варто йому лишень легенько дмухнути на ваші повіки, як враз вони важчають, починають злипатися, а щасливі верхні й нижні війки — ніжно обійматися. Вони скучили одне за одним, адже не бачилися цілий день. Ще мить... і ви спите. Хр-р-р.

Отже, усе по черзі. У кожної дитини є свій сонхрик. Це дивовижні створіння, які мають чудернацькі імена. Чимчикун — головний герой нашої казки, що живе в дівчинки на ім'я Оля. Оля — цікава, сучасна, свobodолюбива дитина. Вона не дотримується жодних режимів і розпорядків дня, тому вчасно спати ніколи не лягає. Через це дістається й нашому Чимчикуну, адже він частехонько запізнюється до її першого сну. Трапляється так, що від втоми Оля миттєво поринає в країну НаДобраніч, сон вилітає й бовтається між рядами небесних стосів. А це може призвести до страшної трагедії.

Якось Дідусь Сон упіймав загублену Олину історію. Вона була ніжно-зелена, розповідала про прихід весни, пробудження природи, сонечко й маленького зайчика, але від того, що залишилася нікому не потрібна, щохвилини супилася й змінювала свій колір. Такий перебіг подій міг негативно вплину-